

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	8209206309
Dátum vydania rozhodnutia:	10.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8209206309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v exekučnej veci oprávnenej CASH +, s.r.o., Košice, Moldavská 8, IČO: 36 175 951, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, Košice, Nerudova 6, proti povinnému 1/ Q. F., narodenému XX. Q. XXXX, O., X., zastúpenému advokátom JUDr. Matúšom Hribom, Bardejov, Tehelná 46 a povinnej 2/ B. Q., narodenej XX. U. XXXX, O., o vymożenie 14 089,03 eura s príslušenstvom, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove pod č. k. 6CoE/8/2018-118 z 29. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Povinní 1/ a 2/ m a j ú voči oprávnenej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Bardejov (ďalej aj „exekučný súd“) č. k. 2Er/593/2009-97 zo 17. januára 2017 o zastavení exekúcie. Ďalším výrokom účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia exekučného súdu, ktorý vychádzal zo zistenia, že podkladom na vykonanie exekúcie je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 1Zm/628/08-16 zo 17. marca 2009. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právna predchodkyňa oprávnenej Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. (ako veriteľ) a povinní 1/ a 2/ (ako dlžníci) uzatvorili dňa 19. októbra 2004 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „zmluva“), ktorú exekučný súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú (napriek tomu, že zmluva o úvere je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku), na ktorú sa zároveň vzťahujú ustanovenia zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov. Zo zmluvy je zrejmé, že veriteľ (právna predchodkyňa oprávnenej) je podnikateľom, a teda osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, t. j. ako dodávateľ podľa § 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších

predpisov (ďalej len „OZ“). Povinní 1/ a 2/ sú v zmluve označení ako fyzické osoby-nepodnikatelia, t. j. menom, priezviskom, rodným číslom a bydliskom. V článku II zmluvy sa uvádza, že za spracovanie medziúveru vyrubuje veriteľ dlžníkovi poplatok vo výške 3 000 Sk, ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku, vyrubuje sa mu poplatok 500 Sk a za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru bude veriteľ vyrubovať poplatok ročne podľa Sadzobníka poplatkov platného pre príslušný rok, pričom prvý poplatok za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru vo výške 300 Sk je splatný s prvou splátkou úrokov z mimoriadneho medziúveru. Uvedený poplatok za spracovanie medziúveru, bol podľa názoru exekučného súdu dojednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa (a teda neplatne), nakoľko poplatku chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník. Ďalším zmluvným dojednaním, ktoré ešte výraznejšie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je podľa názoru exekučného súdu dojednanie poplatku za zmenku, ktorý bol dojednaný v znení: Ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku, vyrubuje sa mu poplatok 500 Sk. Zo zmluvy vyplýva, že zmenka mala zabezpečovací charakter, pričom mala byť vystavená dlžníkom ako nevyplnená (tzv. biankozmenka). Zmenku nevystavil veriteľ, ale dlžník, a teda dodávateľ vystavením zmenky neposkytol spotrebiteľovi žiadnu službu, ale naopak spotrebiteľ vystavením zmenky poskytol veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky. Dojednanie poplatku za neexistujúcu službu exekučný súd rovnako vyhodnotil ako priečiace sa dobrým mravom, a teda neplatné podľa § 39 OZ. V súvislosti s poplatkom za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru, exekučný súd konštatoval, že uzavretá zmluva má charakter vopred pripraveného (predtlačeného) formulára, pričom veriteľ tento typ zmluvy používa pre širší počet svojich klientov bez toho, aby s každým individuálne dojednával jednotlivé zmluvné podmienky. Z uvedeného vyplýva, že poplatok nebol individuálne dojednaný, ale len jednostranne určený veriteľom. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. To platí aj pri poplatku za správu úveru (vedenie účtu). Súd mal za to, že ak veriteľ poskytol dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, pričom je neprípustné, aby náklady spojené s takouto činnosťou znášal spotrebiteľ, keď mu navyše nie je poskytované žiadne protiplnenie. Na základe uvedeného exekučný súd považoval uvedené zmluvné podmienky za neprijateľné. Za neprijateľné, a teda neplatné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 OZ považoval exekučný súd aj ďalšie dojednania obsiahnuté v čl. II, čl. VII bode 1, 2, 6, 8 a 10 zmluvy. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1Zm/628/08 exekučný súd zistil, že rozhodnutie (zmenkový platobný rozkaz), ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, pričom súd vo veci samej rozhodol bez toho, aby prihliadol na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi právnou predchodkyňou oprávnenej a povinnými. S poukazom na uvedené exekučný súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) v spojení s § 243f zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil.

3. Vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávnenej odvolací súd poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 438/2015 Z. z., v ktorej sa uvádza, že hoci doterajšia právna úprava, ako aj legislatíva Európskej únie (ďalej aj „EÚ“ alebo „Únia“) a judikatúra Európskeho súdneho dvora upravuje povinnosť súdov z úradnej povinnosti (ex offio) prihliadať vždy na ochranu spotrebiteľa, v súdnej praxi je táto povinnosť často krát prehliadaná. Napríklad v rozsudku Európskeho súdneho dvora sp. zn. C-419/2011 zo 14. marca 2013 samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Európska komisia v prejudiciálnom konaní (C-328/14), ktoré sa týkalo výkladu čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS a článku 4 Smernice Rady 87/102/EHS vyslovila názor, že smernica 87/102/EHS, ktorá sa uplatňuje v prejednávanej veci, nezakazuje používanie zmeniek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia jej článku 9 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách. Podľa názoru Komisie je potrebné pojem vhodnej ochrany spotrebiteľa v zmysle článku 9 smernice 87/102/EHS vykladať so zreteľom na článok 14 uvedenej smernice, ktorý zakazuje znížiť štandard ochrany spotrebiteľa. Vhodnou ochranou spotrebiteľa v zmysle článku 9 uvedenej smernice je preto potrebné chápať celkový právny rámec ochrany spotrebiteľa, ako vyplýva z predpisov práva Únie a judikatúry Súdneho dvora, a zahŕňa preto aj povinnosť vnútroštátnych

súdov ex offio skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Vyššie uvedené princípy v zákone č. 191/1950 Zb. zmenkovom a šekovom výslovne upravené nie sú, hoci vyplývajú z iných právnych predpisov (zákon č. 250/2007 Z. z.). V dôsledku toho mali sudy na uvedenú vec rôzne právne názory, a preto aj v mnohých prípadoch dochádzalo k priznaniu nárokov zo zmienek, ktoré v skutočnosti pochádzali zo spotrebiteľských zmlúv. V konaniach sa nijako neprihliadlo na ochranu spotrebiteľa, na zákaz neprijateľných zmluvných podmienok a dokonca boli priznávané úroky presahujúce 90 % p.a. Z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že cieľom právnej úpravy, zakotvenej do Exekučného poriadku zákonom č. 438/2015 Z. z., je ochrana spotrebiteľa v rozsahu a kvalite predpokladanom právom EÚ, reflektujúc aj na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora EÚ. Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta ZP EÚ“) uznáva rovnaké hodnoty ako Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), avšak oblasťou, v ktorej poskytuje ochranu práv nad rámec Ústavy SR je práve oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere je potrebné poukázať na čl. 38 Charty ZP EÚ, podľa ktorého politiky štátov zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie čl. 7 Ústavy SR je Charta ZP EÚ vo svetle Lisabonskej zmluvy súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Charta ZP EÚ tak Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ uložila povinnosť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, pričom práve ustanovenia § 243f a § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 patria podľa názoru odvolacieho súdu medzi právne normy, ktorými dochádza k naplneniu čl. 38 Charty ZP EÚ.

4. Odvolací súd sa stotožnil s názorom exekučného súdu, že zmluva zo dňa 19. októbra 2004, majúca formulárovú podobu, je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ v spojení s § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy, kde oprávnená vystupovala v postavení dodávateľa a povinní sú spotrebiteľia, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd nespochybnil odvolacie argumenty, že zmluva bola uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, poukázal však na to, že predmetná vec sa týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v OZ (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda typický občianskoprávny vzťah. Vo vzťahu k dojednaniu o poplatku za biankozmenku vo výške 500 Sk (16,60 eura) odvolací súd uviedol, že biankozmenka je vystavovaná v prospech (v záujme) veriteľa za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky, nejde teda o poplatok za službu, resp. plnenie poskytované dlžníkovi (spotrebiteľovi). Naviac poplatok vo výške 500 Sk nemôže sledovať výdavky spojené s vystavením biankozmenky. Ide teda nepochybne o neprijateľnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 OZ). Odvolací súd tiež konštatoval, že zmluvná podmienka, podľa ktorej má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy (čl. VII. body 5 a 6 zmluvy), je upravená pre povinných (spotrebiteľov) nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1 a § 457 OZ. Zmluvná klauzula o odstúpení nie je ničím iným, ako poistením zachovania všetkých práv veriteľa, vrátane úrokov a poplatkov. Podľa ustanovení OZ (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy len vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali, t. j. povinnosť dlžníkov vrátiť sumu zodpovedajúcu poskytnutému úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vydané v konaniach sp. zn. 6Co/81/2012, 6Co/11/2017 a 17Co/302/2015. Odvolací súd sa z dôvodu hospodárnosti nevyjadroval osobitne ku každej zmluvnej podmienke, na neprijateľnosť ktorej poukázal exekučný súd, keďže ani judikatúra súdov (vrátane európskych) nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Z vyššie uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že zmluvu nie je možné vyhodnotiť ako takú, ktorá neobsahuje neprijateľné podmienky, ako aj to, že zmenkový súd sa skúmaním zmluvných podmienok nezaoberal, keďže zmluva nie je obsahom spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1Zm/628/08. Keďže exekučný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, pričom náležite

skúmal všetky okolnosti prípadu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 9a Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, s poukazom na to, že oprávnená v odvolacom konaní nebola úspešná a úspešní povinní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a zo spisu im ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplyvajú.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá podľa jej vedomostí v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola úplne vyriešená. Poukázala na to, že otázku prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP v exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017 posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) už vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 3Oboer/5/2017 z 27. júna 2017, v ktorom konštatoval, že dovolanie podané proti uzneseniu o zastavení exekúcie je prípustné nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 ods. 1 CSP. Prípustnosť dovolania nie je vylúčená Exekučným poriadkom ako osobitným predpisom, s poukazom na ustanovenie § 9a ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého sa v exekučnom konaní podporne a primerane použijú ustanovenia CSP, t. j. § 419 a nasl. CSP. Prípustnosť dovolania v exekučnom konaní nevylučuje ani ustanovenie § 421 ods. 2 CSP, keďže uznesenie o zastavení exekúcie ako rozhodnutie vydané podľa osobitného predpisu nie je možné považovať za uznesenie o zastavení konania podľa § 357 písm. a) CSP. Za uznesenie o zastavení konania podľa § 357 písm. a) CSP možno považovať iba taký prípad, keď došlo k zastaveniu konania začatého podľa CSP z dôvodov tam upravených. Na podporu záveru o prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP Najvyšší súd SR poukázal tiež na skutočnosť, že zákon pripúšťa dovolanie proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia [§ 357 písm. o) CSP]. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je prípustné aj v prípade vykonávacieho, t. j. exekučného konania. Uvedený právny názor zastával Najvyšší súd SR aj vo veci sp. zn. 3Oboer/1/2017, kde konštatoval, že dovolanie oprávnenej je procesne prípustné. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 243h ods. 1 Exekučného poriadku sa na exekučné konania začaté do 31. marca 2017 nevzťahuje ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktoré preto vylučuje podanie dovolania výlučne v exekučných konaniach, ktoré sa začali od 1. apríla 2017.

6. Podľa názoru dovolateľky je v rozhodovanej veci otázkou zásadného právneho významu to, či zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z roku 2004, uzavretú medzi právnu predchodkyňou oprávnenej a povinnými, možno považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Poukázala na to, že podľa ustanovenia § 52 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy sú spotrebiteľskými zmluvami kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa prechodného ustanovenia § 879j OZ sa ustanoveniami účinnými od 1. januára 2008 spravujú aj právne vzťahy vzniknuté do 31. decembra 2007 s výnimkou, že vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté do 31. decembra 2007 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. V danej veci nárok právnej predchodkyne oprávnenej vznikol do 31. decembra 2007, preto je nutné bez ďalšieho aplikovať § 52 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1. januára 2008, podľa ktorého ustanovenia nemôže byť predmetná zmluva považovaná za spotrebiteľskú zmluvu. Ďalej dovolateľka poukázala aj na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Zdôraznila, že podľa článku I ods. 2 zmluvy bol úver poskytnutý na stavebný účel, a preto zmluvu nemožno považovať ani za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd tieto skutočnosti pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil, čím vec nesprávne právne posúdil. Dovolateľka má za to, že v konaní dostatočne preukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie

podľa § 57 ods. 1 písm. m) v spojení s § 243f ods. 6 Exekučného poriadku. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdené uznesenie exekučného súdu a vec podľa § 450 CSP vrátil na ďalšie konanie.

7. K dovolaniu oprávnenej sa vyjadril povinný 1/, ktorý navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP alebo ako nedôvodné zamietnuť podľa § 448 CSP.

8. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania (oprávnená), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

10. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

11. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z. modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodných ustanoveniach § 243h ods. 1 síce stanovila, že ak § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu, uvedená novela Exekučného poriadku neurčila žiadne pravidlo. Je preto potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) uvedený záver vo svojich rozhodnutiach opakovane vyhodnotil ako ústavne konformný (napr. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018, I. ÚS 259/2018).

12. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že dovolacie konanie bolo začaté podaním dovolania dňa 29. mája 2018, teda za účinnosti novej právnej úpravy, zavedenej novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala výlučne len podľa nej a podľa okamihu začatia dovolacieho konania, bolo by dovolanie bez ďalšieho neprípustné. Avšak vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, dovolací súd pri riešení tejto otázky považoval za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6ECdo/15/2017 z 27. septembra 2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2018 pod poradovým číslom 24).

13. Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané už za účinnosti novej právnej úpravy dňa 29. marca 2018. S poukazom na uvedené bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie oprávnenej proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie exekučného súdu o zastavení exekúcie, je teda bez ďalšieho procesne neprípustné.

14. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľky ohľadom prípustnosti dovolania konštatovanej v uzneseniach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Oboer/5/2017 z 27. júna 2017 a sp. zn. 3Oboer/1/2017 z 28. septembra 2017, dovolací súd zdôrazňuje, že tieto rozhodnutia nemožno na daný prípad aplikovať, pretože v uvedených konaniach boli dovolaním napadnuté rozhodnutia odvolacích súdov vydané ešte pred

účinnosťou novely Exekučného poriadku, tzn. pred 1. aprílom 2017.

15. Pre úplnosť dovolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 349/2020-25 z 22. septembra 2020, ktorý konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6ECdo/15/2017 z 27. septembra 2017 došlo k ustáleniu právneho názoru najvyššej súdnej inštalácie všeobecného súdnictva na otázku prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 2 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku tak, že prípustnosť dovolania je vylúčená. Predmetné rozhodnutie podľa názoru Ústavného súdu SR predstavuje judikatúrny smer, ktorý síce nie je formálne záväzný, ale nie je ani bez normatívneho významu pre ďalší vývoj rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, ktorá sa už prejavila v súdnej praxi (I. ÚS 312/2019, II. ÚS 295/2019). Zdôraznil tiež, že vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane dospel k právnemu záveru o neprípustnosti dovolania v exekučných konaniach za obdobných skutkových a právnych okolností, ako to je v práve posudzovanej ústavnej sťažnosti, čo preukazujú viaceré jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018, I. ÚS 281/2018, III. ÚS 276/2018, III. ÚS 177/2018, III. ÚS 311/2020).

16. Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie oprávnenej podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.